

ΡΙΣΘΗΜΑΤΙΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

(Του Άλφονς Ντωντέ)

ΑΙ ΤΥΦΕΙΣ ΜΙΑΣ ΓΥΝΑΙΚΑΣ

Ἡ κυρία Ντυφρέν πρὸς τὸν κύριο Ζάκ ντε Λαζόμπ

«...Θεέ μου! Ἐπειτα ἀπὸ πολλοὺς διαταγμοὺς νὰ πού σὰς γράφω, κύριε Ζάκ! Πόσα γραψίματα ἀρχισα καὶ ὕστερα τὰ ἔσχισα, ὁ Θεὸς τὸ ἔφερε. Καὶ δὲν εἶμαι ἀκόμη βεβαία ἂν θὰ σὰς τὸ στείλω καὶ αὐτὸ... Πρῶτον σὰς εἰδοποιῶ ὅτι κάνω ἀνορθογραφίες. Ὅχι μικρὰ λάθη χωρὶς σημασία, ἀλλὰ λάθη σημαντικά, λάθη χονδρὰ, λάθη συντάξεως. Θὰ μὲ συγχωρήσετε ὁμῶς. Δὲν εἶναι ἔτσι;

Μοῦ ἐμπνέετε ἓνα εἶδος φόβου, κύριε Ζάκ! Ὅταν μὲ κυττάζετε σὸ πρόσωπο μὲ τὰ μεγάλα μάτια σας—εἶνε ὠραία πολὺ ὠραία, τὰ μάτια σας—δὲν ἔξερω οὔτε τί λέω, οὔτε τί κάνω. Δὲν σκέπτομαι τίποτε ἄλλο ἀπὸ σὰς, ναί, ἀπὸ σὰς... Εἶμαι εὐτυχισμένη κοντὰ σας, καὶ ἐν τούτοις θέλω νὰ φύγω, νὰ χαθῶ νὰ μὴ μὲ ξαναἰδῆτε πιά... Δὲν εἶμαι τόσο ὠραία, ὅσο θὰ ἔκρεπε νὰ εἶμαι γιὰ σὰς. Οὔτε πολὺ ἐξυπνη... Σὰς μαντεύω λοιπόν, μὴ γελᾶσετε εἰς βάρος μου ἐνῶ διαβάζετε αὐτὸ τὸ γράμμα!

Βλέπετε, κύριε Ζάκ, ἦταν μεγάλο δυστύχημα γιὰ μένα καὶ γιὰ τὸν ἄνδρα μου νὰ συναντηθῆτε καὶ νὰ γνωρισθῆτε εἰς τὰ λουτρά τοῦ Ἐβιάν. Ὁ καυμένος ὁ Λουδοβίκος μου σὰς ἀγάπησε ἀμέσως. Εἶνε τόσο ἀγαθός! Σὰς θαυμάζει τόσο πολὺ! Εἰγίνατε φίλοι πολὺ γρήγορα. Καὶ διὰν ἐπιστρέψατε σὲ Παρίσι ἦλθατε νὰ μὰς δῆτε, μὰ σὲ Παρίσι δὲν εἶνε τὸ ἴδιο. Στὸ Παρίσι εἶνε πειδ αἰσθητὴ ἡ διαφορὰ τῆς περιουσίας μεταξὺ τῶν ἀνθρώπων καὶ ἐμεῖς εἴμαστε πολὺ πτωχοὶ ἐνὸς σὰς, εἴθε πλούσιος καὶ ἀριστοκράτης.

Ὅταν εἶδατε λοιπόν τὸ πτωχικὸ μὰς σπιτί, τὴν πρώτη φορά πού ἐγευματίσατε μαζί μας φαντάζομαι ἡ ἐντύπωσις θὰ σὰς ἔκαμε. Ἐν τούτοις προσπαθήσαμε νὰ σὰς δεχθῶμε ἐν πρόσωπο. Ἐπὶ ὁκτώ ἡμέρας συζητούσαμε γι' αὐτὸ τὸ γέμια μὲ τὸ Λουδοβίκο.

Δυστυχῶς δὲν μπορούσαμε ν' ἀλλάξομε τὰ ἐπιπλα, οὔτε καὶ τὴν ὑπηρετρία, πού δὲν ἤξευρε νὰ σερβίρῃ. Ξέρετε τί μικρὸ μισθὸ ἔχει ὁ ἄνδρας μου ἀπὸ τὸ ὑπουργεῖο του καὶ θὰ μὰς ἐδικαιολογήσατε...

Σὰς βεβαίῳ ὅτι ἡ φιλοτιμία μου πειράχθηκε πολλές φορές ἐκεῖνο τὸ βράδυ. Ἐσκεπτόμουν πὼς θὰ ἐκάνετε σύγκρισιν μὲ τὸ σπητάκι μὰς καὶ τὰ μέγαρα πού συχνάζετε... Πὼς θὰ γελούσατε μαζί μὰς μὲ τὴν τουαλέττα μου, μὲ τὴν μικρὴν ὑπηρετρία, μὲ ὄλα, μὲ ὄλα... Ὁ Λουδοβίκος, εἶχε τὴν ἴδια σκέψιν καὶ δὲν τολμούσε νὰ τὴν ἐμπιστευθῆ ὁ ἓνας στὸν ἄλλο. Εἴμαστε πολὺ μελαγχολικοὶ καὶ οἱ δύο γιὰτι συλλογίζομαστε: «Μήπως ὁ κύριος Ζικ ἐπληξῆ; μήπως μὰς βοήθη βαρενοῦς, αὐτὸς πού συναναστρέφεται κάθε μέρα πρὸς εἰς καὶ ὠραῖες κυρίες; Ἀσφαλῶς δὲν θὰ ξαναἔρθῃ». Ἐν τούτοις, ἦλθατε πάλι καὶ μάλιστα πολὺ συχνά. Εἴμαστε καὶ οἱ δύο πολὺ ἐχαριστημένοι. Ὁ Λουδοβίκος περισσότερο στὴν ἀρχὴν, γιὰτι ἐγὼ εἶμιον πολὺ δειλὴ, ὅταν σὰς ἔβλεπα. Ὑστερα πού σὰς συνήθισα, εἶμιον πειδ πολὺ εὐτυχῆς ἐγὼ... Δὲν μπορούσα νὰ καταλάβω, πὼς ἔσει; πού συχνάζετε στὸν καλὸ κόσμον, πού συναναστρέφεσθε μεγάλες κυρίες, ἀποφασίζατε νὰ χάνετε τόσες ὠρες, τόσα ἀπογεύματα μαζί μου ἐνῶ εἶμαι μορφωμένη, οὔτε κομψή...

Ὅταν μιά μέρα μοῦ πήρατε τὸ χέρι καὶ μοῦ εἶπατε γλυκὰ λόγια—πὼς μὲ βρίζατε ὁμορφῇ, πὼς; σὰς ἄρεσα, πὼς; μ' ἀγαπούσατε—ἐνόμισα ὅτι ὄνειρεύομαι, καὶ ἦταν τόσο ὠραῖο τὸ ὄνειρό μου, ὥστε δὲν θάθελα νὰ ξυπνήσω ποτέ! Μοῦ μιλήσατε μὲ τόση τρυφερότητα! Μοῦ εἶπατε:

—Σὰς σέβομαι καὶ ἔξερω πὼς εἴθε τιμία γυναίκα. Ἐν τούτοις σὰς συμπαθῶ τόσο!...

Μοῦ εἶπατε ἀκόμη πὼς ἔχετε μεγάλῃ συμπάθεια στὸ Λουδοβίκο καὶ δὲν θὰ θέλατε νὰ τοῦ κάνετε κακὸ... Μὰ μοῦ εἶπατε ἐπίσης, νὰ σὰς ἀφίσω νὰ μ' ἀγαπᾶτε... Πὼς μπορούσα νὰ σὰς τὸ ἀρνηθῶ; Ἐνόμισα πὼς ἓνα τέτοιο πρᾶγμα εἶναι φυσικόν, ἀφοῦ καὶ οἱ δύο ἀγαπούσαμε πολὺ τὸν Λουδοβίκο. Καὶ σιγὰ σιγὰ, κατορθώσατε νὰ ἔχετε ἀπὸ μένα μίαν φίλιν πού ποτέ δὲν εἶχε κανένας ἄλλος στὸ κόσμον. Ἀχ! Τῆς γνωρίζετε καλά τῆς γυναίκες, κύριε Ζάκ! Ὅταν εἶμαι μαζί σας αἰσθάνομαι πὼς; δὲν εἶμαι πειδ ἐγὼ. Εἶμαι ἓνα δυστυχισμένον πλάσμα, χωρὶς θέλησιν. Ὅταν δὲν εἴθετε ὁμῶς; σιμὰ μοῦ νοιῶσθαι ὀδυνηρὴ τῆσιν στὴν καρδίᾳ μου. Εἶμαι πάντα ἡ τίμια γυναίκα πού νομίζετε; Δὲν ἔξερω. Νομίζω πὼς ὄχι, γιὰτι σὰς ἀφῆσα νὰ μὲ φιλήσετε... Δὲν εἶμαι ὁμῶς ἔνοχη καὶ ἐσι μπορούσθαι νὰ βλέπω ἀκόα τὸν ἄνδρα μου χωρὶς νὰ κοκκινίζω. Γι' αὐτὸ σὰς ζητῶ μιά μεγάλη, πολὺ μεγάλη χάρι, κύριε Ζικ. Ἀφήσατε με, εἶμαι ἡ γυναίκα ἐνὸς ἄλλου.

Δὲν πρέπει νὰ ἔλθετε πειδ στὸ σπιτί, αὐτὴ τὴ χάρι σὰς γυρεύω. Εἶμαι τρελλὰ ἐρωτευμένη μὲ σὰς. Καὶ φοβοῦμαι μήπως κάμω καμ-

μιά κακὴ πράξι. Ὁ καυμένος ὁ Λουδοβίκος μου μὲ ἀγαπᾶ τόσο πολὺ! Εἶνε καλὸς καὶ ἐργάζεται νύχτα καὶ μέρα γιὰ μένα. Θὰ ἦταν συνεπὲς ἀχαριστία ἐκ μέρους μου νὰ τὸν προδώσω. Ἄλλωστε τί εἶμαι ἐγὼ γιὰ σὰς; Ἐνα κατορθεῖο πού γρήγορα θὰ περάσῃ, εἶμαι βεβαία γι' αὐτό. Ἐνῶ ὁ Λουδοβίκος εἶνε μόνος του στὸν κόσμον καὶ ἔχει μόνο ἐμένα. Ἔστω καὶ ἂν δὲν ἐμάθαινε ποτέ τίποτε, θὰ πέθαινα ἀπὸ τὴ λύπη μου ἂν τοῦ ἔκαμνα τὸ παραμικρὸ κακὸ. Ἄν ἤξερε τὴν ἀλήθεια θὰ πέθαινε, καὶ θὰ κλαίγαμε καὶ οἱ δύο γιὰτι τὸν σκοτώσαμε.

Ἀκούσατε με, κύριε Ζάκ. Αὐτὴ τὴ στιγμή σὰς ἄρεσω, τὸ πιστεύω Ὅταν ὁμῶς θὰ ἔπαυα νὰ σὰς; ἄρεσω θὰ μ' ἀφίνατε καὶ θὰ εἶμιον πολὺ πολὺ δυστυχισμένη. Ἡ μεγάλῃ κυρίες, πού συναναστρέφεσθε σὰς κρατοῦν, γιὰτι εἶνε μορφωμένες, μιλοῦν ὠραία, εἶνε κομψές καὶ ἔχουν πολλὰ ὠραία πράγματα, πού δὲν τὰ ἔμαθα ποτέ μου ἐγὼ. Ἐγὼ δὲν εἶμαι παρὰ μιά ἀγραμμάτη γυναικοῦλα, πού σὰς ἀγαπᾶ πάρα πολὺ. Ξέρετε τί συλλογίζομαι τὴ νύχτα, ὅταν μόνον μόνη μὲ τῆς σκέψετε; Σκέπτομαι: Ὁ κύριος Ζάκ μοῦ κάνει κομπλιμέντα καὶ νομίζε πὼς μ' ἀγαπᾶ ἐπειδὴ αὐτὸ μὲ ἀντίστασι, πού δὲν βρήκε σ' ἄλλες γυναίκες. Ὅταν ἰκανοποιηθῆ ὁ πόθος του ὁμῶς, τότε τί θὰ συμβῆ; Αὐτὴ ἡ ἰδέα μὲ βασανίζει φορικτὰ καὶ μοῦ δίνει τὴ δύναμι νὰ σὰς γράψω αὐτὸ τὸ γράμμα σήμερον...

Σήμερον λοιπόν πού ἡ ὑπόληψί μου καὶ τὸ μέλλον μου βρίζεται σὰς χερίσας, σὰς ζητῶ αὐτὴ τὴ μεγάλη χάρι!

Εἶμαι βεβαία πὼς δὲν θὰ μοῦ τὴν ἀρνήθητε γιὰτι εἴθετε ἓνας ἴσιος καὶ καλὸς ἄνθρωπος... Ἐνα μόνον πρᾶγμα φοβοῦμαι... Μήπως μ' ἀγαπᾶτε σι' ἀλήθεια λιγάκι—μὴ γελᾶτε—καὶ μήπως λυπηθῆτε πραγματικὰ πού δὲν θὰ βλέπομαστε πειδ... Μὴ λυπηθῆτε, φίλε μου! Αὐτὴ ἡ λύπη πού σὰς προξενῶ μοῦ κοστίζει πολὺ, πολὺ, ὅσο δὲν φαντάζεσθε... Σὰς ζητῶ συγγνώμην... Ὑποφέρω καὶ ἐγὼ φορικτὰ, ἀλλὰ πρέπει! Σὰς παρακαλῶ νὰ διατηρήσατε μιά καλὴ ἀνάμνησι γιὰ μένα. Σὰς ἀγάπησα πολὺ καὶ θὰ ἐπιθυμούσα νὰ εἶμαι πάντα κοντὰ σας. Ἐν τούτοις δὲν πρέπει. Θὰ σὰς συλλογίζομαι ὁμῶς σ' ἄλλῃ μου τῆ ζωῆ. Πολὺν καιρὸ μετὰ πού σεις θὰ μ' ἔχετε ξεχάσει ἐγὼ θὰ ζῶ μὲ τὴν ἀνάμνησι σας.

Μ' ἐκτίμησι καὶ ἀγάπῃ
Ἰουλία

ΑΛΦΟΝΣ ΝΤΩΝΤΕ



ΟΙ ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΙ ΣΤΙΧΟΙ

Εὐλογημένη νὰ εἶσ' ἐσύ! Σὰ μιά γοργόφωτη [ὦμα
Μὲ ἐσὲ ξαναῤῥθε ἡ νιότη μου, ξανάνθισε ἡ [καρδιά μου
Εὐλογημένη! ἀγάπησα' ἄ; ἔρθη ὁ Χάρος [τόρα,
Τὸνεῖρο τὸραιότατο ζωντάνεψ' προστά μου.

Κ' ἔσει; πού ξαναῤῥατε τὴν πρώτην ἀβγὴ σ' ἐμένα, Καὶ σὲ μιά χάρι ὀλόγλυκη σκεπάζετε με ἀκόμα, Μπορεῖ νὰ μὲ ξεχάσατε, ματὰς ἀγαπημένα. Μπροστά μου ὄλο θὰ βλέπω σὰς ὅσο νὰ μῶς τὸ κομμάτι

Εἶναι ὄνειρον; ὁ βίος; ἀλλὰ τ' ὄνειρον ἐκεῖνο κάλλιον γλυκὺ ἄς εἶνε καὶ μὲ ρόδα ἄς κοσμεῖται.

Δ. Παπαρηγόπουλος

Ὁ θάνατος τυφλὸς κρατεῖ
Δροπάνην ἀπολιτίς
Καὶ μόνον θάματα ζητεῖ
Μὴ βλέπων ἡλικίας.

Α. Κατακουζηνός

Δεσμώτης εἶνε ἡ ψυχὴ καὶ φυλακὴ τὸ σῶμα. Ὁρίων

Ὁ τοῦ; μὲ πόθους κι' ὄνειρα τὰ χρόνια μὰς στολίζει
Σ. Κ. Καρύδης

Ναί, ἐμπνέουσι τ' ἀρχαῖα, ἀλλ' ἐμπνέουσι τοὺς ζῶντας.

Η. Ταναζίδης